

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Μία νύχτα—άρχισε να λέη ὁ Λαγκαρντέρ, ἀπειθυμένοις πρὸς τὸ συναγμένο ὀλόγυρα τοῦ πλήθος—μὰ νύχτα, πάνε εἰκος, χρόνια ἀπὸ τότε, κατάφερε ἄνδρα κ' ἄτιμα μὴ σπαθιά ἀπὸ πῶς στὸν καλύτερό του φίλο, τοῦ ὁποίου ἤθελε νὰ πάρη τὴ γυναῖκα καὶ τὴν περιουσία Αὐτοῦ ὁ φίλος του... σχεδὸν ἀ-ἐλεῶς του, ἦσαν ὁ Φίλιππος τῆς Λωρραίνης, δούξ τοῦ Νεβέρ!..

—Ὁ Φίλιππος ντὲ Νεβέρ! ἐπανελάθε τὸ πλῆθος κατὰπληκτο, ποῦ, παρ' ὅλο τὸ πέρασμα τῶν χρόνων, θυμόταν τὴν παλιὰ αὐ-τὴ ἱστορία.

—Ναί, αὐτὸς! ἀπάντησε ὁ Λαγκαρντέρ κ' ἔπειτα ἐξακολου-θῆσε: Ὁ Φίλιππος ντὲ Νεβέρ εἶχε μὴ κόρη, ποῦ ὁ Γκονζάγκας ἤθελε νὰ τὴν εὐαφάνιση κ' αὐτὴν... Ἐγὼ ὅμως κατῶρθωσα νὰ τὴ σώσω, νὰ τὴ μεγαλώσω, νὰ τὴν ἀσοσπάσω ἐπὶ εἰκοσι ὀλο-κλήρια χρόνια ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ καὶ νὰ τὴν κάνω μνηστὴ μου, Ἐπρόκειτο μάλιστα νὰ τὴν κάνω καὶ σύζυγό μου, πρὶν ἀνεῶ-θαι τὸ ἱκρίωμα. Μὰ ἀπέδειξα ὅτι ὁ Γκονζάγκας ἐπρέπε ν' ἀνέβη γιὰ μένα σ' αὐτό, κ' ἔτσι, διαίτησα νὰ πάρω τὴ μνηστὴ, ὁ δολοφόν-ος τὴν εἶχε ἀπαγάγει μέσα ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, ὅπου θὰ γινόν-τουσαν οἱ γάμοί μας... Τὴν εἶδατε νὰ περνᾷ ἀπὸ δῶ πρὸ ὀλί-γων ὥρῶν... Βρισκόται μέσα στὸ ἀμάξι, ποῦ τὸ συνώδευαν ἔ-φιπτοι ὁ Γκονζάγκας κ' οἱ ἄνθρωποι του... Καὶ τώρα, ἐνῶ ὁ δολοφόνος καλπάζει μαζί με τὴ λεία του πρὸς τὴν Ἰσπανία, ἐ-δῶ ἡ ἀρχὴ σου μ' ἐμποδίζουν νὰ τὸν καταδιώξω...

Ἡ φωνὴ τοῦ Λαγκαρντέρ ἐπάλλε ἀπὸ μὴ βαθειὰ συγκίνησι, ἣ ὅποια μετῴδη ἀμέσως καὶ στὸ πλῆθος.

Ἐπειτα, ὑρίζοντας πρὸς τὸν κυβερνήτη, τοῦ φώναξε: —Καταλαβαίνετε τώρα, κύριε κυβερνήτα, γιατί δὲν ἔχω ἀνά-γκη οὔτε ἀπὸ διαταγῆς, οὔτε ἀπὸ διατάξεως... Καταλαβαίνετε, γιατί ὁ Γκονζάγκας σὰς εἶπε τὸσο ἀδιάντροπα ψέμματα, γιὰ νὰ καθυστερήσῃ τὴν καταδίωξί μου καὶ γιατί βάζει δολοφόνους νὰ με παραπλανήσουν στὸ δρόμο μου...

Ὁ κ. ντὲ Φλοβὶλ προχώρησε πρὸς αὐτόν, ἀπλώνοντάς του τὸ χέρι του.

—Κύριε, σὰς πιστεύω, εἶπε. Ἐνας ἄνδρας σὰν καὶ σὰς, δὲν λέει ποτέ ψέμματα... σὰς πιστεύω καὶ σὰς θαυμάζω... Ἄν ἐ-ξηρῆται ἀπὸ μένα δὲν θὰ σὰς κρατοῦμαι οὔτε μὴ στιγμὴ πε-ρισσότερο... Μὰ τὸ καθήκον μου εἶνε πορταναῦ ἀπ' τὰ αἰ-σθήματά μου... Ἡ ὑπόθεσις τῆς αὐλῆς εἶνε συχνὰ πολὺ μυστηριώδεις καὶ παρουσιάζουν μεγάλες ἐκπλήξεις... Ἀποῦ ἡ Α. Ὑψηλότης ὁ ἀντιβασιλεὺς ξέρει ὅτι φύγατε ἀπ' τὸ Παρισι σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι, χω-ρίς χρήματα ἴσως, χωρὶς ἄλλο-γὰ γιὰ ν' ἀλλάξετε, χωρὶς δια-σθετήρια, τὰ ὁποῖα θὰ σὰς ἀναι-γαν τίς πύλες τῶν πόλεων, ἀ-σφαλῶς θὰ εἶχε στείλει κιόλας ἀπεσταλμένους Του γιὰ νὰ σὰς τὰ φέρουν ὅλ' αὐτὰ, ἀπεσταλ-μένους, οἱ ὁποῖοι δὲν θ' ἀργή-σουν νὰ φτάσουν...

—Ὁ! αὐτὰ εἶνε μὴ ἀπῆλ ὑ-πόθεσις... παρατήρησε ὁ Λαγ-καρντέρ.

—Ποῦ δὲν ἀπέχει πολὺ ἀπ' τὴν ἀλήθεια συμπλήρωσε ὁ κυ-βερνήτης. Πάντως, ἐγὼ θὰ κά-νω κάτι καλύτερο πρὸς χάριν σας... Τόσες συγκινήσεις θὰ σὰς ἔχουν κουράσει καὶ ἔχετε ἀνάγκη ν' ἀνακτήσετε τίς δυνά-μεις σας... Ἐξ ἄλλου, δὲν μπο-ρεῖτε χωρὶς ἄλλα... Ἐλάτε στὸ μέγαρό μου... Ἐκεῖ θὰ σὰς

δώσω ὅσα χρήματα θέλετε, θὰ διαλέξετε τὰ καλύτερα ἄλλα ἀπ' τοὺς σταύλους μου καὶ ἂν εἶς διὸ ὥρες, δὲν ἔχει φτάσει κα-νένας ἀπεσταλμένος τοῦ ἀντιβασιλεὺς ἀπὸ τὸ Παρισι, θὰ σὰς ἀφήσω ἐλεύθερο νὰ φύγετε...

Ὁ Ἐρρίκος τοῦ ἐσφίξε τὸ χέρι.

—Εὐχαριστῶ, κύριε, ψιθύρισε συγκινημένος. Δέχομαι...

Καὶ με μεγαλειότερη ἀκόμα συγκίνησι, πρόσθεσε αἰγανά:

—Ἡ ὥρα περνάει... Λυγὴ!... Φτώχη μου Αὐγὴ!... Τί θα σκεῖσαι λοιπὸν γιὰ μένα...

Χαμήλωσε τὸ κεφάλι του κ' ἔνα δάκρυ κύλησε στὸ μάγουλό του. Μὰ δὲν πρόφτασε νὰ πῆσῃ κάτω: Ἐνα μεταξωτὸ μαντηλά-κι, ποῦ τὸ κρατοῦσε ἕνα ἄθρο γυναικίον χεράκι, τὸ σκούπισε ἀπαλά-ἀπαλά. Ὁ πρεβότος κ. Λιμπώ, κατὰπληκτος, ἔβγαλε μὴ κραυγὴ, ἀναγνωρίζοντας σ' αὐτὸ τὸ χέρι τὴ γυναῖκα του.

—Τί εἶνε: τὸν ρώτησε ὁ κυβερνήτης, γελώντας. Δὲν μοῦ κά-νε ἐντύπωσι περὶ τὸ ὅτι δὲν καταρβώσατε νὰ συλλάβετε πρὸ ὀλίγου τὸν κ. ντὲ Λαγκαρντέρ, ἀφοῦ εἶχε τόσο ἐμπιστὸς ἀν-θρώπους του καὶ μέσα στὸ σπίτι σας ἀκόμα!... Ἡ κυρία σύ-ζυγός σας συνωμοτοῦσε μαζί του ἐναντίον σας...

Ἡ κ. Λιμπώ ἀνασῆκωσε περήφανα τὸ κεφάλι τῆς καὶ εἶπε:

—Τὸν κ. Λαγκαρντέρ δὲν τὸν ἔξερα πρὸ δύο ἀκόμα ὥρῶν καὶ ὅμως μόλις τὸν εἶδα, ἐννοῶσα τὴ βεβαιότητα πὼς ἦταν αὐ-τός. Ἄν ἐξηρῆται ἀπὸ μένα, κύριε κυβερνήτα, δὲν θὰ ἦταν φι-λοξενούμενός σας αὐτὴ τὴ στιγμὴ.

—Γιὰ νὰ σὰς τιμωρήσω, κυρία, τῆς ἀπάντησε ὁ κ. ντὲ Φλοβὶλ, αἶς διατάσσω νὰ τοῦ... προσφέρετε τὸ μπράτσό σας... καὶ πᾶμε νὰ γευματίσουμε... Σὰς τὸν δίνο νὰ τὸν φυλάξετε διὸ ὀλόκλη-ρες ὥρες. Προσέξτε μήπως σὰς δραπετεύσει...

Παρ' ὅλη τὴ θλίψι του, ὁ Λαγκαρντέρ δὲν μπόρεσε νὰ μὴ γε-λάσῃ.

—Μεῖναιτε ἡσυχος, εἶπε. Σὰς δίνο τὸ λόγο μου ὅτι δὲν θὰ ἐγ-καταλείψω τὴ συντροφία τοῦ γοητευτικοῦ μου δεσμοφύλακος, ἀπὸ τὴν ὥρισμένη ὥρα.

IV ΤΟ ΧΑΝΙ ΤΗΣ «ΩΡΑΙΑΣ ΞΕΝΟΔΟΧΙΣ ΣΑΣ»

Ἡ χαριτωμένη Μελανία τοῦ ἀπάντησε γελώντας καὶ χαϊδεύοντάς του πὼς δὲν ἐπρέπε νὰ φοβᾶται τίποτε...

Ἡ διὸ ὥρες τῆς προθεσμίας κόντευαν νὰ πέρασουν κ' ὁ Λαγκαρντέρ, προδύνας τώρα μὴ καινούργια στολὴ εὐπατρι-δου, ἐτοιμαζόταν νὰ φύγῃ. Ὁ κ. ντὲ Φλοβὶλ πρῶνιματι τοῦ εἶ-χε φερθῆ ὡς ἀληθινὸς φίλος. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴ στολὴ, τοῦ εἶχε προσφέρει τρία ἄλλα τὰ κα-λύτερα τῶν σταύλων του. Ἐπι-σης τὸν εἶχε παρακαλέσει νὰ δεχθῆ ἕνα πουργὶ φουσκωμένο ἀπὸ χρυσὰ νομίσματα... Μὰ ὁ Λαγκαρντέρ, μολοντὶ εἶχε δε-χθῆ τ' ἄλλα μ' εὐγνωμοσύνη, ἐν τούτοις ἀρνήθηκε νὰ πάρη τὰ χρήματα. Ὡστόσο, τὴν ἐπο-μένη ξαφνιάστηκε, βρισκοντάς τα μέσα στὴ σακούλα τοῦ ἄ-λόγου του.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν κυβερνήτη, τοῦ προσέφερε τὸ βαλάντιο τῆς κ' ἡ κ. Μελανία Λιμπὼ κ' ὁ πρεβότος ξαφνιάστηκε πολὺ, βλέποντας πὼς ἡ γυναῖκα του εἶχε τόσες οικονομίες. Γενικά δέ, ἡ συμπεριφορὰ τῆς ἀπέναν-

τι του Λαγκαρντιέρ τον είχε σοκάρει. Θέλησε μάλιστα να της κάνει παρατηρήσεις και παράπονα. Μά η χαριτωμένη Μελανία του άπάντησε, γελάοντας και χαιδεύοντάς τον, πως δεν έπρεπε να φοβάται τίποτε.

Κι' αυτό ήταν αλήθεια, γιατί, μολοντί ή νέα γυναίκα ένοιωσε την καρδιά της να χτυπά από αφορό πάθος για τον Ιππότη, εν τούτοις ούτε καν συλλογιζόταν να τ' άφήσει να εκδηλωθί και να υποδοτακίη τα συζυγικά της καθήκοντα.

Άπεναντίας, καθώς ήταν γυναίκα έξυπνη, ευαίσθητη και πονετική, που διαβάει στο βαθος της καρδιάς των ανθρώπων, δεν είχε πάψει στο διάστημα των δυο ώρων να μιλά στον Έρρίκο για την Αύγη και να τον ένθαρρύνει με λόγια γεμάτα στοργή, σαν μιά γλυκεία αδελφή, που παρηγορεί τον πολυαγαπημένο της αδελφό. 'Ο Ιππότης μας πάλι, με τή συνομιλία της γοητευτικής αυτής γυναίκας, είχε άντλησει καινούργιες δυνάμεις, για να φέρη σέ πέρας τήν άποστολή του.

'Ο Έρρίκος λοιπόν, έτοιμος πειά τώρα να φύγη, θεώρησε έν πρώτους καθήκον του να εκδηλώσει τήν ευγνωμοσύνη του προς τον κυβερνήτη.

— Σιωπή! του άπάντησε εκείνος. 'Ο Θεός να δωση να συλλαβώ, όσο θα είμαι κυβερνήτης, πολλούς κακοποιούς σαν και σάς, για να πεθάνω περισσότερο από φίλους.

—'Όσο για σάς, κυρία, είπε ο Έρρίκος, άπευθυνόμενος προς τήν κ. Λιμύτ, θα κλείσω πάντα εδώ, μέσ' στην καρδιά μου τήν άνάμνησι σας... Χαίρετε!...

Μα έξασφα στάθηκε. Ένας ύπηρετής μπήκε εκείνη τη στιγμή, άκολουθούμενος από δυο ανθρώπους, που ήταν κάθιστοι και κατασκονισμένοι. Ήσαν δυο άγγελιοφόροι. 'Ο Έρρίκος προχώρησε προς αυτούς και τους ρώτησε :

— Ποιοί είστε σεις ; Ποιος σ'ος στέλνει ;

— Η Αυτού Ύψηλότης ο αντιβασιλεύς, άπάντησε ο πρώτος.

— Η Αυτής Ύψηλότης ή δούκισσα χήρα του Νεβέρ, άπάντησε ο δεύτερος.

Κι' οι δυο μαζί επρόσθεσαν :

— Έχουμε άποστολή να συναντήσουμε τον κ. Ιππότη ντέ Λαγκαρντιέρ.

— Έγώ είμαι!

Συγγνώμες, οι δυο ταχυδρόμοι υποκλίθηκαν και του έδωσαν από ένα φακέλλο. 'Ο δεύτερος του έδωσε επί πλέον κι' ένα όγκωδέστατο πουγγύι με τα οίκόσημα της μητέρας της Αύγης γεμάτο χρυσά νομίσματα.

'Ο Λαγκαρντιέρ άνοιξε τους φακέλλους και διάβασε το περιεχόμενό τους.

— Και τώρα, χαίρετε, είπε. Έχω ό,τι μου χρειάζεται για να νικήσω.

Έσφιξε εγκάρδια το χέρι του Φλοβίλ, φίλησε το χέρι της ώραιας Μελανίας, άπ' τα μάτια της οποίας κυλούσαν δάκρυα κι' έτρεξε έξω. Έπειτ' από μερικές στιγμές, ο Λαγκαρντιέρ βρισκόταν άπάνω στο άλογό του και φώναζε στον Πασπουάλ και τον Κοκαρντάς, που είχαν καθάλλησει κι' αυτοί τά δικά τους.

— Και τώρα δρόμο!... Για τήν Αύγη κι' ένάντιον του Γκονζάγκα!

Και ξεκίνησαν... 'Όσοι σέ λίγο είδαν τους τρεις άντρες να άκολουθούν σαν στρόβιλο το δρόμο της 'Ορλεάνης, σκέφτηκαν ότι ο άνεμος είχε πάρει μορφή ανθρώπων.

Κατά βάθος, τώρα που σκεφτόταν: πίο ψυχρά τά πράγματα, ήταν ευχαριστημένος για ό,τι του είχε συμβή στη Σάρτρη. Παρ' όλη του τήν έμπιστοσύνη στον έαυτό του, παρ' όλη τήν βεβαιότητα, που είχε ότι θα νικούσε και τις μεγαλύτερες δυσκολίες, ήξερε ότι χωρίς διασάθηνια χωρίς χρήματα, χωρίς άλογα, όπισοθήποτε άλλος έκτός άπ' αυτόν, δεν θα κατάφερνε άπολύτως τίποτε.

Μά συγγνώμες στενοχωριόταν, γιατί ο αντίπαλός του είχε προηγηθί τώρα πολύ.

Όταν έφτασε τή νύχτα στην 'Ορλεάνη, σέ ώρα πολύ προχωρημένη, ή πολιτεία κοιούταν. 'Ωστόσο, ή φρουρά της άγρυπνοσε κι' ένα άπόσπασμα στρατιωτών φαινόταν να τον περιμένη στην κυρία πύλη της πόλεως.

'Ο Λαγκαρντιέρ κατάλαθε πως ο Γκονζάγκα είχε έτοιμάσει κι' εδώ μιά επανάληψη της σκηνής της Σάρτρης. Μά γέλασε σαρκαστικά και είπε μέσα του :

— Αύτη τή φορά τήν έπαθες, Γκονζάγκα. Έπρεπε να ξέρης: ότι δεν πιάνον δυο φορές μ' άλεπού στην ίδια παγίδα.

Και άπευθυνόμενος στον Κοκαρντάς και στον Πασπουάλ, έπρόσθεσε :

— Άκολουθήστε με και μήν άνηυχήτε γι' αυτούς τους άνθρώπους.

Έκείνη τή στιγμή, ένας σκοπός τους φώναζε να σταματήσουν, μά καθώς ο Λαγκαρντιέρ δεν του έδωσε καμμιά προσοχή, θέλησε να πιάση το άλόγο του άπ' το χαλινάρι. Μά αμέ-

σως έβγαλε μιά δυνατή κραυγή και τράβηξε το χέρι του πίο γρήγορα άπ' ό,τι το είχε βάλλει : 'Ο Ιππότης τον είχε χτυπήσει, χρησιμοποιώντας για υασιτόν το σπαθί του.

Μιά σειρά από λόγγες άνορθώθηκε τότε μπροστά στους τρεις άντρες. 'Ο Λαγκαρντιέρ κατασφίχας και φώναζε :

— Πισώ!... Γιατί, άλλοιώς, άλλοιμονό σας!

'Η φωνή του ήταν τόσο έντατική, ώστε οι περισσότεροι από τους στρατιώτες υπάκουσαν. Οι άλλοι: έτοιμαζόντουσαν να τους μιμηθούν, όταν ένας αξιωματικός παρουσιάστηκε.

— Εσείς είστε ο άρχηγός της φρουράς ; ρώτησε ο Ιππότης.

— Έγώ ο ίδιος.

— Τότε, άφήστε με να περάσω!... Και γρήγορα!... Διαταγή του αντιβασιλεύς.

— Άλλο αυτό! Έκανε ο αξιωματικός. Έγώ έχω διαταγή να σ'ος συλλάβω...

'Η σκηνή αυτή γινόταν μπροστά στην πύλη της πόλεως. Ένας καπνισμένο φαγάρι, κρεμασμένο στον τοίχο, έριχνε γύρω τό λιγοστό φός του.

'Ο Λαγκαρντιέρ τράβηξε τότε άπ' τον κόρφο του, τον έναν άπ' τους φακέλλους που είχε λάθει, έβγαλε από μέσα μιά περγαμινή και τήν έθαλε κάτω άπ' τή νύπη του αξιωματικού.

— Διάβασε εδώ! του είπε.

Μόλις ο αξιωματικός έβριξε μιά ματιά σ' ατή, άμέσως έβγαλε τό καπέλλο του, υποκλίθηκε βαθεία και ζήτησε συγγνώμη.

Έγινε δ'ή στο κάτω μέρος της περγαμινής, μπροστά στο όποιο κάθε Γάλλος όφειλε ν' άποκαλυπεται, τό δίωμα του βασιλεύς.

Ίδου τώρα τί έγραφε τό έπίσημο αυτό έγγραφο :

«Και' έντολμή της Αυτού Μεγαλειότητος, του Βασιλεύς Λουδοβίκου Ίδου, διατάσσων τον κ. Ιππότην Έρρίκον ντέ Λαγκαρντιέρ να καταδώξη καθ' όλην τήν έκταση του ήμετερον Βασιλειον τον Φίλιππον - Πολυέστην της Μαντονας, πρόκλητα Γκονζάγκαν, και να τον φωνέση, εν νομιμα μονομαχίη, χωρίς σ'ότις να έχη τό δικαίωμα να έπέμειθι εις α'τήν.

Επίσης διατάσσων όλας τας άρχας του ήμετερον Βασιλειον όπως παρόσαν εις τον ειρημένον Ιππότην ντέ Λαγκαρντιέρ πάσαν βοήθειαν και συνδρομήν.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΤΗΣ 'ΟΡΛΕΑΝΗΣ. Άντιβασιλεύς»

Κάτω άπ' τήν περγαμινή ύπήρχε ή έπίσημη σφραγίς της Γαλλίας, καθώς και ή ύπογραφή του Μαρκ-Ρενέ ντ' Αζ'ασόν, γενικού άρχηγού της Άσφαλείας.

— Ποιά ώρα ο πρίγκηψ Γκονζάγκας έφυγε από τήν 'Ορλεάνη ; ρώτησε ο Έρρίκος όταν ο αξιωματικός τελείωσε τήν άνάγνωσι της περγαμινής.

— Άκριβώς τό μεσημέρι, από τό δρόμο του Τούρ. Έξ' άλλοι, δεν έμεινε εδώ παρά όση ώρα του χρειάζοταν για να φάη και ν' αλλάξη άλογα.

— Που θα μπορέσω ν' αλλάξω τά δικα μου ; ρώτησε ο Λαγκαρντιέρ.

— Αύτη τήν ώρα θα είναι δύσκολο, μά άκο λουθήσει με... Μ' αυτό τό φυλαγό που έχετε μέσα στην τσέπη σας, κανείς δεν μπορει να σας άρνηθί τίποτε...

Και πράγματι, χάρις στην περιποιητικότητα του αξιωματικού, οι τρεις άνδρες βρήκαν γρήγορα καινούργια άλογα.

Από εκείνη τή στιγμή, ή λεύγες διαδεχόντουσαν τις λεύγες και ή πολιτείες τις πολιτείες. Πέρασαν τό Μπλουά, τό Τούρ, τή Σατερλα. Στο Πευατι άναγκάστηκαν ν' άναπαυθούν μιά νύχτα, γιατί, άν ο Λαγκαρντιέρ ήταν άκούρατος, δεν συνέβαιν το ίδιο και με τους δυο συντρόφους του.

Παντού άνακαλύπτε τα ίχνη των άπογαγκων της Αύγης, μ' παντού επίσης έβλεπε ότι ή άπόστασις που τους χώριζε άπ' αέ τον μεγαλώνε.

Κι' αυτό του έφερνε πραγματική άπελπισία.

Και τί δεν θάδιε τώρα, όχι για να πάρη πίσω τήν Αύγη, μά για να τήν δ'ή από μακριά, από πολύ μακριά, όπως τήν είχ δ'ή μπροστά στα τέγχη της Σάρτρης :

Τά όνορα της Ίσπανίας, ειν' αλήθεια, ήταν άκόμα μακρυσ Μά ο Λαγκαρντιέρ ήταν πολύ θλιμμένος και δεν μιλούσε, παρ μόνο όταν ή περιστάσεις τό άπαιτούσαν.

(Άκολουθεί)

— Θα κλείσω πάντα εδώ, μέσ' στην καρδιά μου, τήν άνάμνησι σας... Χαίρετε!